

La Professó

SAYNETE EN UN ACTE

ORIGINAL DE

EMILI GARCÍA

ESTRENAT AB BRILLANT ÉXIT LO DÍA
28 DE MAIG DE 1904, EN LO TEATRE DE LA SOCIETAT
"IZQUIERDA DEL ENSANCHE"

Una peseta

De venda á totas las llibrerias y kioscos

BARCELONA

TIPOGRAFIA RELIGIOSA

Carrer del Angel, núm. 20, (Gracia)

1904

17

Aquesta obra es propietat de son autor y ningú sense 'l seu permís podrà imprimirla, traduir-la ni representarla.

Els comisionats y representants de la *Sociedad de Autores Españoles* son los encarregats únics de concedi ó negá 'l permís de representació; y 'l cobro dels drets de propietat.

Queda fet lo dipòsit que marca la ley.

Com a prova de amistat y simpatia dedico aquesta obreta á mon volgut amich

D. Joaquim Vilalta

L' AUTOR

— REPARTIMENT —

<u>Personatjes</u>	<u>Actors</u>
Sr. Llopis.	Sr. F. Galitó
D. ^a Pona.	> E. Pellicer
Consuelo.	> Varela
Lázaro (Almons).	> E. Reig
Llop.	> J. Conrreal
Municipal 1. ^{er}	> R. Méndez
id. 2. ^{on}	> J. Sariego

ACTE UNICH

La decoració representa una sala ab tres portas, un tocador antiquíssim, taula y cadiras del mateix estil, etc. etc. (La del centró es balcó, la taula estarà á la dreta.)

ESCENA I

CONS. Mentres fant la siesta ja ho tinch de fer casi be tot, fés dissapte, respalla, fés el menjá, la bogada y altres cosas més que are precisament no m' en recordo; vaija ¡que per mi sola en tinch un tip! encare diuhen de las minyonas que son gandulas y que no son bonas per rés; lo que 's de mi no 'n podan pas dir res, porque 'n tot lo temps que estich en la casa, no 'ls hi he faltat en lo mes mínim, ara respallo una levita del senyoret que sembla un Mapa-mundi de tantas tacas que té. Hasta si fá verdet. Oh! Lo més bonich del cas, es que per éll es molt bona y avuy la vol presumí per anar á la professó. (riu) Ves si no valdria més portarla en un *quita-manchas* que no pas que la minyona s' escarrassi ab bensina pera quedar tan bruta com avans... Res... que hi volen fer, si 'l ase no vol palla tot ho volen estalviar, tot ho aprofitan, tot ho recullan, més ben dit: sembla la casa d' un drapaire. ¡Cá! Ni 'l diable? (respalla) Es inútil tot lo que faig. Emsemblá que quedaré sense levita tot y trayent las tacas, pero, mirin, mal se cremi á mi poch m' importa... Oh! Are que hi penso! que hi posaré al balcó per

domás... ¡Oh, quina idea! hi posaré el cobrallit que 's fet de quatre pessas de varias mostrás; de lluny semblará seda de la millor. Res, volen figurar com els senyors y no fan sino papers d' estrassa, es dir, ridiculasas. May había tingut la desgracia de servi en una casa tan rancia com es aquesta; em sembla que si aixó continúa els despatxaré á dida. (deixa lo respall.) Bah! ja está bé, sembla nova (riu) y per una tarde també passará... anant á la professó no hi fa rés que porti alguna que altre llántia... (mirant al Sr. Llopis qu' entra) ¡Hola! ¡Ja está llevat?

ESCENA II

CONSUELO y 'l SR. LLOPIS entran per la dreta

LLOPIS Aquest dolor d' estómach no 'm deixa viurer. ¡Consuelo, fesme un favor...

CON. Si li puch fer, mani.

LLOPIS Prou, dona, que 'l pots fer; mira, digas á la meva senyora que m' estrelli un ou.

CON. Vol que li estrelli jo?

LLOPIS No, dona, no siguis impertinenta.

CON. (apart) Bueno, bueno; menos feyna.

(S' en vá per la dreta)

LLOPIS Aquest maleit dolor d' estómach no 'm deixa viurer; únich recort de las mevas calaveradas. Que 'n donaría de pessetas per poguer tornar en aquell temps tant felís per mí... Pero... que hi farém, lo passat, vuy dir que no 's fácil que torni. Han de saber que jo no 'm vaig casar hasta que tenia quaranta anys, cansat, tip y aburrit d' anar al darrera de las donas, y 'l cas vá esser el seguent: Jo vaig posarme socio d' una societat que te per títol «Círcol del Gloriós S. Miquel» y com ja saben vostés jo ja m' había tallat la coleta vetaqui donchs que fent lo paperot em vaig fer dels socis de mes nombradía, y no es per

alabarme, pero avuy ja soch lo president, y una senyora molt virtuosa y á mès tenia cuartos, no se com vá ser que 's vá enānōrar de mí; jo justament era lo que buscaba trovar una senyora virtuosa, que 'm mantingués; de modo que no vaig badar de cap manera; mans á la obra, trevallant al suro, yal any que festajavam ¡pom! Casats. Sort de la sort, sinó aniria de Herodes á Pilat. Y ha vegadas que trovo algún amich y 'm diu: Semblas un beato ó bé un frarot, y altres cosas pero jo penso afartat y digam moro.

ESCENA III

Dit y PONA

- PONA Senyor Canons, aqui tens l' ou. (per la dreta)
- LLOPIS ¡Hola! Esposa meva.
- PONA Vaija, son, que 's refreda.
- LLOPIS Tens rahó; Comensém. (Tots dos menjā.) Es á dir que tú també 'n vols!
- PONA No més una mica.
- LLOPIS Veus lo que passa; are no 'n tinch prou per mi.
- PONA Com ets tan fart.
- LLOPIS No 'm fassis enfadar perque no 'n tinch ganas. .
- PONA Fora, dochs, deixemho correr.
- LLOPIS Parlant de tot; avuy fá anys que van unir nostres llassos, ab aixó vés lo que s' ha de fer.
- PONA Bé, que vols dir?
- LLOPIS ¡Tú dirás, dona!...
- PONA Si no t' esplicas millor no t' entench.
- LLOPIS Donchs vuy dir, qu' avuy fa deu anys que 'ns varem casar; per lo tant com es costum que per aquesta diada, celebrém l' aniversari de Corpus Crhisti!
- PONA Ara te entés
- LLOPIS ¡Gracias á Deu! (apart)

- PONA Me sembla noy qu' aquest any no 'm trovo en disposició, de fer res.
- LLOPIS (apart.) Malament, malament! ¡y aixó rateta?
- PONA No cal que 'm fassis posturas per que 's inútil. Y á més, no vuy aparentorías.
- LLOPIS Pero, dona, per l' amor de Deu, em farás posar l' ou malament! ..
- PONA Aixó es lo voldría!
- LLOPIS (apart.) Vaya un consol. (alt) Però dona, aixó no s' explica! ¡Qué te fet alguna cosa per per ventura?
- PONA Sí; y si vols explicassions te las donaré desseguida.
- LLOPIS Veyàm; explicat, explicat!
- PONA A lo menos fá un més que no has anat á confessar ni á combregar.
- LLOPIS Y perquè hi haix de anarhi si no tinch cap pecat?
- PONA Que sabs tú si 'n tens ó no.
- LLOPIS Sempre més que tú.
- PONA No; si no vuy saberho, pero d' avuy endavant vuy que cada semana confessis y cada més combreguis; asistí en totas las conferencias que durant lo santoral se donan. Ho tens entes?
- LLOPIS M' has dit tantas cosas que no te entés d' una vegada
- PONA Be, si vols ja m' entendrás y después cada divendres vuy que fassis llum en un síri á l' Angel de la Guarda y senyarte al anar y sortir del llit.
- LLOPIS Aixó deus dirho perque no caigui.
- PONA No siguis talós; perquè Deu et lliuri de mals pensaments.
- LLOPIS Veus lo que son las cosas, tú hi ha vegadas que m' han fás venir de mals pensaments.
- PONA Es mentida!
- LLOPIS Es vritat!
- PONA Digas. quant.
- LLOPIS Al mati, dona, al mati.
Quant te veix ab aquell musin pastetas.
- PONA Es el meu conseller y confessó y no es res

de mal.

LLOPIS (apart.) «Per la boca muere el pez». Bueno, donchs, qué volía dir... Ha! sí! Ja es hora de que un servidor de vosté tingui la pa-raula.

PONA Com vulguis.

LLOPIS Si tú vols que jo fassi tot lo que tú dius, conforme.

PONA Sabs que auriam d' anar á la professó?

LLOPIS Sens falta! Que dirian, si jo faltés, en el Centro de que dech tota la meva fortuna.

PONA ¿De que dius?

LLOPIS De la meva hermosura.

PONA Ja cal que 't fassis respallar ben bé las sa-batas.

LLOPIS No passis ánsia que hi aniré ab tota gala.

PONA Jo m' estaré al balcó del centro per veuret pasar.

LLOPIS Que t' agrada á tú aixó?

PONA Jo hi goso.

LLOPIS Donchs jo no.

PONA ¿Perqué?

LLOPIS Aquest dolor em fá estar rabiós y per mi es una gran debilitat.

PONA No t' espantis que 'n venint faréu un bon entaulat y de passo celebrarem la diada de nostre casori.

LLOPIS (apart.) M' ha costat, pero á l' últim hi ha caigut. Alsa com t' estufarás al veurem ab la bandera.

PONA Pots contar...

LLOPIS Que vols dir que no?...

PONA Si, home, si.

LLOPIS Es que de lo contrari no hi vaig.

PONA Si 't plau per forsa qu' hi anirás.

LLOPIS ¿Que ho dius debó? Mira que m' enfadó?

PONA Fes lo que vulguis. Enfadat.

LLOPIS Tens sort, que no ho vuy ferho sino... ¡no feya rés! (apart.)

PONA Estariam frescos ¡quí mana aquí? l' amo ó 'l porch?

LLOPIS La berra mana.

PONA Qui es la berra?
LLOPIS La dona del porch.
PONA (apart) Semblau bestiesas.
LLOPIS Be, veurás, deixemsa de bestiesas y anem-
san á mudar.
PONA Tens rahó noy, mira jo ja hi vaig.

(S' en vá per la dreta)

LLOPIS ¿Gracias á Deu que soch sol; ja era hora ca-
sibé, perquè mireus qu' aquesta dona esca-
passa de fer perdre la chaveta á qualsevol;
(s' axeca.) sort que tinch paciència y no mi
enfado, perquè si ho fés seria capás de fer
una barbaritat, si no que 's alló... com he
passat tantás desgracias, ya sols faltaria
aquesta per ser una tragedia la meva vida,
quant comenso á pensá el temps de la meva
joventut, hasta perdo el mont de vista; pen-
sá qu' era un corrido del Edén, del Fornos,
del Trianón, de tot vaija, y que no ho sigui
del circol de San Miguel, de San Lluch y
altres societats que surten per la professó,
jo mateix em mataria. Soch lo mateix qu'
un gall sense crestas ni asperons y en aixó
els vuy supusá que no tinch aitre remey que
anarhi vulgui ó no vulgui á la professó y...
endevant las atxas...

ESCENA IV.

Dit y CONSUELO

LLOPIS Comensém per las sabatas ¡Consuelo!... Con-
suelo!...
CON. ¡Que 'm demana?
LLOPIS Si; pèr pocas cosas.
CON. Vaija, digui aviat!
LLOPIS Semblas la dona.
CON. Ja veurá si no ho soch ho puch serho.
LLOPIS També es vritat aixó.
CON. Cuiti que tinch tart.
LLOPIS També 'n tinch jo de tart y no dich res, té

respallam aquestas sabatas.

(Cridant.) (Pausa.)

- CON. Està molt bé, senyoret...
LLOPIS [Al últim me fario fer la figureta.
CON. (apart.) Quinas sabatas, semblan esclops.
LLOPIS Y en á tú també se semblan.
CON. (respallán.) Ay infelis! Que pagaría vosté per
tenir una dona de la meva figura.
LLOPIS Bé. cuyta ab las sabatas.
CON. Si m' enfado las deixo.
LLOPIS Arbre caygut tothom y fá estellas.
CON. Escolti senyoret?
LLOPIS Que vols?
CON. Ja ho sabs que aquestas sabatas son plenas
de talls?
LLOPIS Be y que vols dir ab aixó?
CON. Vuy dir que si vol que quedin ben lluentas
se las neteixa vosté mateix.
LLOPIS Bueno no t' enfadis per tant poca cosa.
CON. Com que vosté ho es tan poca cosa, es la
causa que surto de tino.
LLOPIS Ja dich jo que estich ben posat.
CON. Que li sembla están bé?
LLOPIS De primera.
CON. ¿No vol res més?
LLOPIS Si la levita. (la treu de la cadira.)
CON. Tingui, aqui la té.
LLOPIS. Sembla la casaca d' un guarda-ropía.
CON. No vol res més?
LLOPIS No. (Cridant)
CON. Bueno, estigui bonet. (S' en vá.)
LLOPIS Vaija abür. Aixó es un martiri. Hasta la raspa
contra mi Val més que no m' enfadi.
(ab' calma) ¡Quina levita més tronada! Vaija sino
fos perquè .. no ja va bé; y las sabatas...
otro que tal, casi tenía rahó qu' eran es-
clops. Ba, ba, quan no ya res més tot es bó.
(se vesteix) De qui eu un según, estaré ja de
pontifical. Qualsevol que 'm vegi es pensará
que soch el Ministro de Gracia y Justicia! Y
és una cosa que m' agrada perquè un llueix
el garbo y de pasada fá respécte; com ara

jo ab apariencia semblo un Jutje d' aquets (adelantantse al públich.) tant justicieros com Pedro el Cruel ó una altre cosa per l' istil; donchs no es aixís, soch un cobart, un miserable, un pastetas, es á dir que perdo la forma de home, y en cambi á la meva dona li passa al revés, sembla una maula, una beata y que may haji trencat cap olla; y cuant es á casa, es un cabo de gastadós, un carrabiner reganchat; en fí, ella es jo y jo soch ella; ja ho diu be 'l ditxo: que las apariencias enganyan, pero bueno, aixó 'm té sense cuidado, la qüestió que després de la professó vingui una bona recapta y aixís sembla que la festa será mes espléndida, al menos per mi perquè jo la vritat, m' agrada divertir-me, pero ara que no ho puch ferho, es natural que 'm diverteixi menjan pollastres ó algún altre plat apetitós, y més cuant paga la meva dona... es á dir cuant paga... sempre paga ella, porque quant jo ho faig, es porque 'ls diners los prenych d' ella, sino que aixís sembla que jo pagui. Pero ella ho fá directament tot el tiberi que anomenat perquè la meva dona va tenir la sort de mi quant se va casar, ó sinó avuy vestiria sans y sen aixís es molt just que pagui.

ESCENA V

Dit PONA y CONSUELO

- PONA (Entrant per la dreta) Vaija enllesteix, que si no farém tart.
- LLOPIS Tens rahó.
- CON. (apart) Ja ahuria de ser fora.
- PONA ¿Escolta Consuelo?
- CON. Que mana senyoreta.
- PONA Posi un domás al balcó.
- CON. De anont vol que 'l tregui 'l domás.
- LLOPIS Vaya una pregunta.

PONA Tu calla y no ti fiquis.
LLOPIS (enfadat) Callém donchs.
PONA Tú no m' entens dona, vuy dir la cobrellit.
CON. Miris de bon mati que hi es.
PONA Aixis m' agrada que siguis previsorora.
LLOPIS Vaija, aném d' una vegada.
PONA Bueno, Consuelo ens en aném.

(Se 'n van per la esquerra)

CON. ¡Ay! Gracias á Deu que son fora! Y quina gent mes estranya! son un parell qu' es buscavan y al últim s' han trobat. Sempre es disputan, sempre cridan; es ha dir uns baligas balagas; no ya com servir per coneixer á la gent, creguim que n' estich mes tipa d' anar pe 'ls señorots, que si tingues renda, Deu me mati si servía, pero ya que 's imposible no m' hi vuy encaparrá. Vetaqui are si 'l meu promés sapigués qu' estich sola deixaría els almons y vindria cap aquí. Pobre Lázaro, me l' estimo més... que no veyentlo sembla hasta que 'l vegi, sino que las donas en general may ho demostrém qu' estimem á cap home, aixó es el mal... y es un mal que ve d' herencia. ¿Pero si m' estima? Perque haig de dir que no? Y á més un bon xicot y no vuy fer lo sufrir.

ESCENA VI

Dita y LLATSER

LLÁT. (Entrant per l' esquerra) ¡Mare de Deu santíssima! ¡quin far de correr!
CON. (apart) Dissimulem. (alt) Escolti; ¿qui es vosté per entrar d' aquesta manera?
LLÁT. Ay, ay! ¿Que no 'm coneixes?
CON. Em sembla que sí.
LLÁT. Es á dir... que no més te ho sembla, (apart) aquesta dona fa 'l pagés. Donchs sent aixis es que 'm coneixes?
CON. No 's diu Lázaro, vosté?

- LLÁT. Es clá dona, es clá.
- CON. Que 'n'isoch de burra!
- LLÁT. Vaya, dona, un paper de fer. ¿Be ya deus coneixem ara;
- CON. Molt ¡Gracias á Deu!
- LLÁT. Donchs sent aixis ya puch explicar per qué he vingut.
- CON. Si, home, si, explicat.
- LLÁT. Donchs escolta: Estaba al carrer de Fernando venen carmetlos, quant un home que no 'l concixía em pega una espenta á la panera y m' els fá caure y es clá, com tú comprendrás m' he enfadat, pero de tal manera que 'n aquell moment no sabía lo que 'm feya; yo que si li torno... la patada y ell per cambi m' en regala dos més; agafats tots dos, el tiro á terra, y jo 'l darrera. Ell, sobre meu, vá descarregá tantas pinyas que fins vaig arribar á semblarme á un pi. Mentre la... broma continuaba, un municipal ens vá guipá y vá venir correns per descompartirnos, pero ¡cá! la lucha anaba sent mes empenyada, hasta l' extrem de semblarnos als gladiadors romans. Quant jo, cansat de tant de rebre... y l' altre de fé anar los brassos, vaig escorrer el bulto, pero... quant feya un minut que caminaba vè un altre *sanchas* y tocantme 'm diu: ¡Ey, mestre, haga V. el favor de seguir cuant migo á la Comendancia. ¡Jo que 'l miro de cap á peus y li dich ab molta serietat, pero escantme 'l riure. ¡Eso de seguir es propio de perros, siendo aixis que yo no sequeixo!— ¡Mire ustet qu' are vindre al Comendante.— ¡Tant me fá que 'm porti hasta el general, ¡que 's creu que 'm farà pó? ¡Ha, noya que li había dit! es treu lo sabre y 'm pega un cop á l' esquina qu' encare m' en sento; jo que si 'm poso á correr com una centella carrer de Fernando á munt, Plassa de San Jaume, correr de la Princesa, que se jó, la mar de carrers y carreróns, pero 'l *sanchas* al meu darrera;

dona la casualitat de que vaig passar per un carrer que hi havia tropa, y está clá com que 'll m' ampaitava, pego un cop á un soldad, se li dispara 'l fusell y cau á terra, surt un tinent que semblava un de la secreta y sense avisarme em pega una castanya que junt ab un' altre que 'l municipal en va donar resultan dos. ¡Sembla un sant Cristo! deya un soldad qu' havia sentit el tret de las bofetadas; jo es clá, com tú pots comprendre en lloch de buscá més bronquina, puig estava com un gall aixelat y de pasada estava tant calent... vuy dir que no tenia fret no.....

CON. Bueno y qué?

LLÁT. Ara ve 'l final; vetaqui donchs que 'l municipal trau una cartera y un llapis y 'm pregunta: ¿Cómo se llama V.? jo penso entre mi, es cuestió de di una mentida si no ti va la pell.

CON. Quin nom li has dit.

LLÁT. Li he dit que 'm deya Llopis.

CON. Y la direcció. (ab malicia)

LLÁT. Ho! Esperat qu' are vé 'l bó! vetaqui que 'l municipal pregunta: ¡Donde tiene su domicilio? Jo per la mateixa rahó del nom, li he dit que no m' hen recordaba, pero ell tussut més que no pás cap mula, ém diu: Bueno si no sabes el número ya te acompañaré á tu casa y asi lo sabremos sin ninguna impedimenta. ¡Com t' apanyas Lázaro per sortir d' aquest bullit, em vaig dir entre mi, y vetaqui que he estat de sort, perque justament em trovaba molt aprop d' aqui y es clar, com es natural he pensat que fora 'l millor puesto per poguer escullir; el municipal al saber ahont vivia m' ha dit. Como que ya se ahora donde vives no te me escaparás: Ja pasaré por tú casa pronto.

CON. Pero que no sabs tros d' ase que 'l senyoret es diu Llopis?

LLÁT. No siguis aixis, dona, pots contar que si jo

- ho hagués sapigut no hō ahuria dit.
- CON. Vaya un compromís per mi.
- LLÁT. No tinguis por dona, que no veus que n' ell no li farán res sent President de S. Miquel? per aixó, perquè pensá qu' anell no 'l gafaràn y á mi si... cū sabs.
- CON. En fi; que surti lo que Deu vulgui que jo me 'n rento las mans.
- LLÁT. Si tú ti rentas las mans, jo pendré un bany d' assiento, pero de la mateixa aygua. ?He?
- CON. Tú ray, com que no serás el compromés.
- LLÁT. No ho diguis pas aixó; putsér ho seré mes que tú.
- CON. Aixó es lo que voldría que al menos m' ajudessis á passar la pena; si no tota la mitat.
- LLÁT. No t' espantis dona, tú ya sabs vritablement lo que soch.
- CON. Tú... si... un cobart.
- LLÁT. Aixó es mentida, perquè si fós vritat lo que no hauria rebut tantas pallissas.
- CON. ¡Pobre Lázaro!
- LLÁT. Bé; veurás aixó de pobre no m' ho diguis per que mira, encara la villo molt. *ensenya un duro.*
- CON. Y vols dir que 's teva...
- LLÁT. No; es del vehí, si 'comprends. (Vaya una desconfiansa.) Ara per de prompte deixam trauerer aquest disfrás perque fora molt fácil que 'm comprometés y ja ho saps: hombre prevenido vale por dos *(Se treu lo casquet y 'l devental.)*
- CON. Veus aixis ja m' agrada. Sobretot la precaució... prevenció...
- LLÁT. Que vols dir la presor...
- CON. No home vuy dir que 't sabs prevenir.
- LLÁT. Avian si tot y aixis em dirás que soch un cobart.
- CON. Are si que veig que 'ts l' home mes valent que hi há á la capa de la terra.
- LLÁT. Donchs que 't pensabas de mi, qu' era un home sense sanc, un tarambana, un cobart,

un perdut, un tronera, un poca soltà.
Dónchs vas molt errada perque soch tot
lo contrari.

CON. ¡Holé! Por los hombres!

LLAT. ¡Y por tú gracia!...

CON. Sabs que seriam bons per toreros?

LLAT. Jo particularment fora un primer espasa.
Veurás, comensa á mirar aquestas etchuras,
aquest garbo, aquest salero que val mes
pelas qu' un duro fals.

CON. No m' agradaria pás que t' en fessis de to-
rero, no perqué no m' agradi, no, sinó per-
que 's massa exposat.

LLAT. Tens rahó. Val més toreijar un toro á la tau-
la ben cuit y ben rostit que no pas á la plassa
de toros.

CON. Ja ho crech si val més. A la cassola sempre
es segú y á la plassa no 't dich tinya.

LLAT. Y que tenen malas bromas.

CON. Deu m' en guard d' una banyada.

LLAT. Vaya, val més vendre almons que no matá
toros.

CON. Si, si, pobrets y alegrets.

LLAT. Si, glorificat tocas matinas.

CON. Be, be, no 'm vinguis ab quebrats y pocas
soltas. Parlém de lo qué 'm de parlar.

LLAT. Buena dona, ja qu' ho vols aixis, aixis siga:
no tens pás alguna cosa per menjá?

CON. Veuras... Si que 'n tinch, pero avants d' aixó
més val que parlém d' una cosa mes impor-
tant.

LLAT. Que vols dir que no 's important lo menjá?

CON. Si que ho es; pero are que som sols podriam
parlar de...

LLAT. Deixat de burradas y para taula que primer
menjarem y després parlarém de lo que
vulguis.

CON. Jo ya no se lo que 't faria, veyas.

LLAT. Mira farém un' altre cosa.

CON. Que?

LLAT. Qué podém sopá y parlar tot d' una vegada.

CON. Tens rahó: mira vaig per la teca.

(S' en vá per la dreta.)

ESCEEA VII

Dit y després SR. LLOP

LLAT. Ja te rahó 'l dicho que no hay mal que por bien no venga; y es ben vritat tot aixó; yo no se pás qui 'ls inventa 'ls ditxos, pero sigui qui vulga la cuestió que 's la vritat. Poch me pensava surtirna ab tanta victoria d' aquell bullit. Sort de la raspa. Puch dir ben bé qu' ella m' ha tret d' apuros.

LLOP Bon dia tingui. (entra per l'esquerra cridant)

LLAT. Casi m' ha espantat.

LLOP Que no 's en aquí 'l principal?

LLAT. No señor, es entresuelo. (tots dos cridan sempre).

LLOP ¿Que 's creu que soch sor?

LLAT. Me pensaba que si ab aquets crits.

LLOP Donchs li faig saber hue no.

LLAT. Sembla que 's á casa seva. (apart.)

LLOP Acabém d' una vegada

LLAT. Be, que 's lo que vol.

LLOP Vuy que 'm deixi estar al balcó tant si vol com no.

LLAT. Que hi ha de ferhi en lo balcó. ¿Qu' ha de festejar?

LLOP Es per veurer la professó. Ho sab ara?

LLAT. Be, be, no cridi, home, no cridi. Qui es vosté? ¿Que 's creu que 's á casa seva?

LLOP Y que l' importa?

LLAT. Em sembla que no está bó.

LLOP Mes que vosté, gracias á Deu. Que s' ha pensat de mi! qué soch un tarambana?

LLAT. Per mi no 's altre cosa.

LLOP Miri, no 'm fassi alterá, sent?

LLAT. Miris, pe'l be que li vull fassis donar una mirada.

LLOP Aixó ya passa de la ratlla.

LLAT. Fem una cosa. Donguim un macho, y 'l dei-

xaré estar á la fatxada y al balcó hasta que mori

LLOP D'ahont vol que 'l tregui un matxo?

LLAT. Un duro, home,

LLÓP. Gracias á Deu que l' entés, tingui y en paus.
(li dona un duro) (se 'n vá per el balcó y 'l tanca).

LLAT. ¡A salau! Un altre á la ratera! Cada dia ni aguessin de professóns, ¡tant se 'n refum si trevallaba. ¡Pobre Sr. Llopis! Poch s' ho pensa 'l bullit que se li espera... Em sembla que d'aquesta seta el portan al carrer d' Amalia, y á mi la professó 'm vá per dins; pero en fi no ya que 's pantarse.

ESCENA VIII

Dit y CONSUELO

(S' assentan y menjan)

CON. Que 't sembla qui 'n sopá.

LLAT. Es de primera, dona.

CON. Noy no 's tot igual aixó y las monjetas.

LLAT. No me 'n parlis, que me 'n faix uns tips.

CON. Donchs mira, no badis y aprofita l' ocasió.

LLAT. Ara que dius de l' ocasió em ve á la memoria aquella cansó que diu: Ya vendrá ocasió (cantant y menjant.)

CON. Tens unas ganas de ballar.

LLAT. Y el que quiere probar cosa buena. (cantant)

CON. No ballarias ara?

LLAT. No t' espantis, que 'm sembla que ballarém lo ball de bastóns.

CON. Tan me fá, total que 'm pot passá, anar al carrer...

LLAT. Y jo rebrer una grossa garrotada; ya casi no m' en sento de tantas que 'n he rebut.

CON. Ves, ¡Hasta m' en alegro de que hagi passat.

LLAT. Y es clá dona; porque hi van á la professó, que no ho saben que la seva obligació es esta á casa?

CON. Y tal home...

LLAT. Vaja; are si que soch valen.

ESCENA IX

CONSUELO, LLOPIS, PONA y LLÁTGER amagat

(Se sen un truch per la porta; la criada fa una senya á ne 'n Llátger.)

LLÁT. Guillém que fá torero.

LLOPIS Hay! Estich mor. ¡May més professóns

(Cansat; s'asenta)

PONA No ho diguis aixó, home; vaya un disbarat.

LLOPIS El disbarat es de la manera que estich.

(s'aixeca).

PONA ¡Huy! Que 'ts delicat!

CON. Deu fassi la gracia que no ho vegin (tapant la taula)

LLOPIS Ay! Als peus. Casi no 'm puch tenir. Entre carredissas, sustos y 'l mort que trijinaba he quedat guarnit.

PONA Em sembla que no ni ha per tant...

LLOPIS Be .. una altre vegada y vas tú...

CON. La pell se 'm posa de gallina.

LLOPIS Hay! Professons que caras me costan.

PONA Pero home prento ab resignació.

LLOPIS Vaja, prou! No 'm vingas ab chiquitas (cridant)

PONA Mira Llopis la Consuelo ja ha parat la taula.

CON. ¡Hay! Ja comensém!

LLOPIS Y á mi que m'explicas; no 's tich per sopar.

PONA Hasta la gana has perdut.

LLOPIS Molt més! Hasta 'ls modos y la vergonya.

CON. Y tot per la professó.

PONA Digas que ho has perdut tot?

LLOPIS Y es clar dona que vols que perdi més. (cridant)

PONA Pero... sosegat.

LLOPIS No puch. (cridant)

PONA Es capás d'agafarli un atach.

LLOPIS Veus, ja t'ho deya yo; no hi aném, però tú dale que dale.

PONA Fill no se que dirte.

LLOPIS Que más de dir... (qui jamega ja rebut).

CON. Oh! Si 'm pogués fondra.

PONA Pero vina á sopá.

LLOPIS No 'm dona la gana. (cridant)

LLÁT. ¡Ay! Quina tormenta. (veu de dintre)

ESCENA X

Dit y dos MUNICIPALS

(Entran per l' esquerre).

- MUN. Buenas, señores:
CON. Ara ve l'bullit.
MUN. No está aquí un senyor que 's diu Llopis?
PONA ¡Ves noy que dihuen! (ab ansia)
LLOPIS Que volen?
MUN. Hombre, esto ya es demasiado preguntar.
LLOPIS Acabin d' una vegada. (enfadat)
MUN. No se llama Llopis V.
LLOPIS Si, senyor.
MUN. Entonces tenga la bondad de venir á la Comandancia.
LLOPIS Y ara! Com es posible. Aixó es una infamia.
PONA Ay! Deu meu! Quin disgust!
MUN. No es ninguna infamia ni mucho menos, es un deber de la ley.
LLOPIS Deu ser la lley de l' ambut.
PONA Pero escolti; qu' ha fet el meu marit?
MUN. Verá, nosotros somos menats y no queremos preguntas de esta cualidad.
LLOPIS Pero es vritat que 'm venan á agafar?
PONA Y es clar, home? (plora)
CON. Quin pas mes divertit.
MUN. Ala, ala, siga V. y déjese de cosas!
LLOPIS ¡Ja saben qui soch!
MUN. Si hombre, si, ya te conocemos.
LLOPIS Senyor! Quina desgracia!
PONA Ja... hu... pots... ben dirho... (plora)
CON. Qui deu ser aquest que truca.
(Trucan fort dins del balcó)
PONA No sen que trucan Consuelo?
CON. Si dona! (Puig es en Lázaro).
MUN. No hoyes Gimenez un brollido en esta casa.
MUN. 2.º Ja ho crech, pero 'm sembla qui ningú s' escapa.
MUN. Senyores; nos vemos obligados á passar registro.

- LLOPIS Pero no se si somio ho que sembla fantástich. Com pot ser tanta gent á casa?
- CON. Ja 'l planyo si's ella.
- MUN. Haver que truca la justicia. (Trucan fort y obran)
- LLOP. Gracias á Déu que al últim m' han obert!
(cribant) Que no ho sentio que picaba?
- MUN. Bueno; haga V. el favor de no gritar y nada más.
- LLOP. Qui jo, home tant savaldria que m pagués después de la molestia (cribant) vaya una gracia, á mi m' ha costat un duro, sent, per estar aqui y no cal sino qu' ara m' hagafi.
- MUN. Muts y á la gabia.
- LLOP. Si en un floviol sonán. Que 's creu que m deixo agafá tant facilmente?
- CON. No se que fer. Val mes que ho digui per salvar al meu promés. Escoltin un moment.
- MUN. Diga.
- CON. A n' aquesta porta hi ha un jove qu' ho sab tot; pero avants de tot voldria que 'l perdonessin perque... perque 's lo meu promés.
(Senyalant á la dreta)
- MUN. Mejor. Ja está perdonado. Asi sabremos la veritat.
- PONA ¡Hay! Estich ab ansia!
- CON. Lázaro! Lázaro! Pots sortir!
- LLÁT. Ay la mare! Quin bollit! (esbarat)
- LLOPIS Un' altre!
- MUN. A ver, diga pronto que ha pasado.
- LLÁT. Donchs ha sigut qu' un municipal s' ha ativotat, es dir... jo l' he fet equivocar cambiantme lo nom pe 'l del senyor. (al Sr. Llopis)
- MUN. Entonces eres tú el dé delinquen.
- LLÁT. Y aquet senyor es un qu' ha vingut á veurer la professó.
- MUN. Mirin el pillastre como se venta las moscas.
- LLÁT. Y está clá, home.
- MUN. Bueno estás absolt y no hi tornis nunca més; y Vs. también y dispensin de la molestia. (Se van per l'esquerra)
- LLOPIS Era una broma.

- LLOP Vaya unas bromas, si 'm descuido.
LLOPIS Em sembla que ha vosté'l conech.
LLOP Si 'm, sembla que si, de vista.
LLOPIS Lant de gust el veurel.
LLOP Gracias.
PONA Bueno. Ara al restaurant.
CON. Que 't sembla noy! (á Lázaro)
LLAT. Al pelo. D' aqui dos dias lo casori.
LLOPIS Tant moteix os casen?
CON. Ab molt de gust.
LLAT. Sen aixís... (al públich)
A Vallvidrera anirém
á fer una gran excursió
per lo tant á tots convida
l' autor de *La Professó*.

PROU

1861
1862
1863
1864
1865
1866
1867
1868
1869
1870
1871
1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900

1900